

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΟΙ ΔΕΡΒΙΣΣΑΙ

Τὰ ταξείδια πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ θανάτου. Οἱ αἰγύπτιοι ἱερεῖς, ἰατροὶ καὶ μάγοι. Ἡ αὐτοεπιταφίασις. Αἱ προετοιμασίαι τοῦ ἑνταφιασμοῦ. Ὁ Φακιρισμὸς. Ὁ θάνατος τοῦ Δερβίσιου Σαῖδ. Πῶς γίνεται ἡ μύησις τῶν Δερβισσῶν. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γίνεται μέσα στον τάφο και πέραν αὐτοῦ ;
"Ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ ὅλες ἡ θρησκείαι, σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, προσπάθησαν νὰ λύσουν τὸ αἰνίγμα αὐτὸ καὶ νὰ ἐξακριβώσουν τὸ μυστήριον. Μόλα ταῦτα νέα μυστήρια ἐπὶ μυστηρίων συνεσώρευθησαν ἐπὶ τοῦ μεγάλου μυστικοῦ, ποὺ λέγεται «θάνατος».

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπίστευαν στὴ συνέχεια τῆς ζωῆς μετὰ θάνατον.

Γι' αὐτοὺς οἱ «μάγοι» τῶν Αἰγυπτίων ὑπέδειχναν στοὺς Φαραῶ τοὺς σὲ θάνατο καταδικασμένους καταδίκους, νὰ μὴ τοὺς ἀφαιροῦν τὴ ζωὴ, γιὰτὶ ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν ζωὴ, ἀπγορευέτο ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις, ἀλλὰ νὰ τοὺς θάβουν ζωντανούς, γιὰ νὰ διοχετευθῆ, διὰ τοῦ τάφου, ἡ ζωὴ των, στὸ ὑπερέραν....

Οἱ ἱερεῖς τῶν Αἰγυπτίων, ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐπιθυμία τους, νὰ μάθουν τὰ μυστικὰ τοῦ αἰώνου προβλήματος, κατέβαιναν, ὅσον τὸ δυνατόν βαθύτερα, μέσα στὸ χαιῖνον βράβρον τοῦ θανάτου, γιὰ νὰ συναντήσουν τὴν ἀλήθεια. Ἐνταφιάζοντο καὶ αὐτοὶ, ὅπως οἱ φακίροι.

Ὁ τεχνικὸς θάνατός των, ὁ βαθὺς αὐτὸς λήθαργος, εἶχε διαφόρους βαθμίδας, ἡ τελευταία τῆς ὁποίας ἦταν ἡ ἀποσύνθεσις καὶ ὁ φυσικὸς θάνατος, ἡ τελεία καὶ ἀπόλυτος ἀδράνεια.

Ἐκ τοῦ αὐτοεπιταφιασμοῦ αὐτοῦ, καμμιὰ ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ θανάτου δὲν ἀπεκόμισαν, ἐβγαλαν ὅμως πολλὰ συμπεράσματα γιὰ τὴν ζωὴ.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ αὐτοεπιταφιασμὸς ἐνὸς ἔτους, λιγοστεύει κατὰ δύο χρόνια τὴν ζωὴ γιὰτὶ κατὰ τὴν ἐποσία αὐτῆ ἀδράνεια, οἱ ἰατροὶ τοῦ σώματος, παθαίνουν κώπωση, ξήρανοι, σκαλήρωσι καὶ ἄκομα κάποιον γήρας. Ἡ θεληματικὴ ὁμωσ νεκροφάνεια σὲ «μικρὸς δόσεις», σὲ ὀλιγόχρονα δπλαθὲ διαστήματα, ξανανιώνει τὸν ὄργανισμό, γιὰτὶ εἶνε μία ἀπόλυτη καὶ βαθεῖα ἀνάπαυσις, δλοκλήρου τοῦ κορυφαίου ὄργανισμοῦ.

Ἀπγορευέτο ὅμως στοὺς ἀρρώστους νὰ προσβῶνουν μόνοι των σ' αὐτοκομισημα. Τοῦτο ἐπρελε νὰ τὸ κάμουν οἱ «μάγοι — ἰατροὶ» καὶ κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς «κοιμήσεως», πρὸς ἀνανέωσιν, ἐκαιγαν θυμιάματα καὶ ἀπήγγελλαν προσευχὲς θεοσκευτικῆς.

Προηγούντο δὲ ὀλιγοήμερες νηστείαι, γιὰ «νὰ καθαρθῆ τὸ σῶμα, ἀπὸ τὶς ἀμαρτίαι, ἡ ὁποῖαι κατὰ τὴν ἰδέα τους ἦσαν ἡ ἀφορμὲς τῶν διαφόρων νοσημάτων».

Οἱ ἑνταφιασμοὶ αὐτοὶ καὶ ἡ θεραπείαι δὲν εἶχαν καλὸ τέλος Ὁ γνῶσις ἐνὸς ἀρχοντος, προσβλήθει ἀπὸ παράλυσιν καὶ ἑνταφιασθεῖς ἀπὸ τοὺς «μάγους», ἐπέθανε στὸν προσωρινὸ τὸν τάφο!

Ὁ πατέρας του, διέταξε τότε τὸν διωγμὸ τῶν «μάγων ἱατρῶν» καὶ αὐτοὶ γιὰ νὰ σωθοῦν ἑνταφιάσθησαν ἄλλοι γιὰ πέντε, ἄλλοι γιὰ ἑφτά καὶ ἄλλοι γιὰ δώδεκα χρόνια.

Ὁ ἀρχοντας ἀπέθανε πολὺ γρηγορότερα. Μετὰ τρία ἔτη, οἱ μαθηταὶ τῶν ἑνταφιασθέντων συνελθόντες τότε, ἀπεφάσισαν, νὰ βροῦν τοὺς τάφους των, γιὰτὶ τὸ μέρος τοῦ ἑνταφιασμοῦ των ἐκρατήθη μυστικὸ καὶ νὰ τοὺς ξυπνήσουν. Ἐπρόλαβαν ὅμως καὶ τοὺς ξύπνησαν οἱ συγγενεῖς τους ποὺ ἤξεραν ποὺ βρισκονται οἱ τάφοι των. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐφωγαν τότε στὴν Ἀραβία, ταῖς Ἰνδίας καὶ τὸ Θιβέτ.

Ἐτοὶ διεδόθη καὶ ὅτ' ἄλλα μέρη τὸ μυστήριον αὐτὸ, ποὺ ὀνομάσθηκε «φακιρισμὸς» στὰς Ἰνδίας.

Στὴν Ἀραβία, οἱ μάγοι αὐτοὶ πῆραν τὸ ὄνομα «Δερβίσοι», συνέχισαν τὴν παράδοσι καὶ ἀνακάλωσαν τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην τους με τὶς δοξασίαι περὶ τοῦ Ἀλλάχ.

Ἀπὸ κεῖ ἐξαπλώθησαν στὴ Περούα καὶ τὴν Ἀνατολή.

Τὰ τῶν φακιρῶν εἶνε γνωστά. Ὅσα δπλαθὲ ἦταν δυνατόν νὰ γείνουεν γνωστά.

Ἐδῶ θ' ἀναγράφουμε ὀλίγα περὶ «Δερβισσῶν», Ἡ μύησις ἐνὸς νέου Δερβίσιου, γίνεται ὡς ἑξῆς :

Ὅταν τὸ παιδὶ εἶνε μικρὸ, καὶ τὸ «ὑποσυνειδητόν» εἶνε ἀκόμα ἀσθενές, πέρνον τὸ παιδάκι στοὺς «τεκέδες» τους καὶ ὁ γέρον Δερβίσιος, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ μικροῦ, κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε τὸ εἰωθερικὸ τὸν ἐγώ, ὅπου εἶνε ἡ ἔδρα τῶν παθῶν, καταδικάζεται σ' ἀδράνεια.

Ἐστερα με χειρονομίαι μαγνητισμοῦ, ἀσχολεῖται με τὸ «μέγα συμπλαθπικὸν σύστημα» καὶ συνειθίζει τὸ παιδὶ νὰ βουλώνη με τὴ γλώσσα του, τὸν φέρουγά του καὶ ἔτι νὰ μὴ ἀνανή. Τοῦτο φέρνει τὴν κατάστασιν τῆς «ἀκμῆτου καταληψίας».

Ἐπειτα τὸ ἐκθέτει εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίναις, καὶ ἐὰν ἡ κατάστασις τοῦ παιδιοῦ, εἶνε γερῆ, δὲν πρέπει νὰ ἰδρώσῃ. Μόνον ἀπὸ καιροῦ, σὲ καιρὸ τὸ παιδὶ αὐτὸ ἔχει σ' ὄλο τὸ σῶμα του, κάτι τι ναγμοῦς, ποὺ ὁμοιάζουεν με σίγην. Ὅταν δὲ αὐτοὶ γείνουεν πειὸ σιγνοί, κάθε μισὴ καὶ μιὰ ὥρα, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ὀξυγόνον λείπει εἰς μέγα βαθμόν. Τότε ξαναφέρνει τὴν γλώσσα εἰς τὴ θέσι τῆς, κάνει μερικὸς νυγμοὺς στὰ νευρικὰ κέντρα τοῦ τραχήλου καὶ μικρὸ μασσάζ τὸ σῶμα.

Αὐτὸ γίνεται ἕως ὅτου τὸ παιδὶ συνηθισθῇ μόνον του, νὰ πέφτῃ στὴν ἀκνηποιὰ τοῦ θανάτου.

Ὅταν ὁ Δερβίσιος πέσει σὲ καταληψία, τοῦ ἀλείβουν ὄλο τὸ σῶμα, με ἑλαφρὸ στρώμα χειροῦ, γιὰ νὰ μὴν εἰσέρχεται τὸ ὀξυγόνο. Ἐτοὶ ἡ σὰρξ καὶ τὸ αἷμα βρισκονται, μορεῖ εἰς πῆ κανεῖ, ἀπὸ μέσα σ' ἕνα κέρινο δοχεῖο. Αἱ καθύραι τοῦ σώματος ἀναστῆλλονται, ἡ νηστεία ἐλαττώνει πάρα πολὺ τὸ αἷμα καὶ ἔτσι ἀφίθρωσις δὲν γίνεται.

Ἐνας Δερβίσιος, Σαῖδ ὀνομαζόμενος, ἀπεφάσισε νὰ ἑνταφιασθῆ ἐπὶ 6 συνεχῆ ἔτη. Κάθε χρόνον, ὅπως συνειθίζον, τὴν ἡμέραν τοῦ Ραμαζανιοῦ, οἱ ἄλλοι Δερβίσοι, ἀνοίγουεν τὸν τάφο, γιὰ νὰ ἰδοῦν σὲ ποιά κατάστασι εἶνε τὸ σῶμα καὶ νὰ τοῦ ψάλλουν προσευχῆς.

Τὸν τρίτον χρόνον, εὐρήκαν τὸ σῶμα καταφαγωμένο ἀπὸ σκουλίκια. Παρεξηγήθη ὅμως ὅτι εἶχε ἀνοίξει στὸ φέρετρο μιὰ τρύπα.

Φεῖδι ἀνοίξε τὴν τρύπα, ἐχθρὸς τοῦ Δερβίσιου κατάρφερε νὰ μείνῃ μιὰ τρύπα εἰς τὸ φέρετρο, νὰ βουλωθῆ ἀπὸ κερὶ, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἐννοήσουν καὶ κατόπιν, μέσα εἰς τὸν τάφο, νὰ πέσῃ τὸ κερὶ, ἀπὸ τὶς ὑγρασίαις κ.λ.π., νὰ εἰσέλθουν μέσα ἕρπετὰ καὶ φεΐδια, νὰ μὴ ἔτσι ὀξυγόνο καὶ νὰ ἐπιφέρῃ λύσιν τῆς συνεχείας τοῦ κροῦ καὶ τὸν θάνατο ; μυστήριον !..

Καὶ τὸ φινάλε :
Τὶ ἀνεκάλυψαν ἀπὸ τὸν θάνατο, τόσας χιλιάδες χρόνια τώρα, τὰ φακιρικὰ μυστήρια καὶ ἡ ἐνέργειαι τῶν μάγων !
Τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς, ἐλαττωμένο στὴν πιδ ἀπλῆ μορφῇ του.

Ἡ ραδιοενέργια τῆς ψυχῆς, μόλις παραμένει ἐκεῖ, μισαναμμένῃ.

Καὶ ὅμως ἡ σπιθίτσια αὐτῆ ἀνάβει στὸ σῶμα, μυστηριωδῶς, καὶ ἐπαναδίδει ὅλας τὸν τὰς ιδιότητας, ἐνῶ τὸ αἶσθημα τῆς συνειδησεως εἶνε ἀκόμα πολὺ βαθεῖα ἀνύπαρκτο.

Ἄς ἐλλίπωμεν, κατόπιν ὄλων αὐτῶν, ὅτι ὁ θάνατος θὰ εἶνε ἔτσι γλυκὸς, μιὰ ἀνάβασις σ' ἕνα γαλήνιον σθεραῖο, μιὰ πῆσις πρὸς τὸ μυστήριον καὶ πρὸς τὸ μέγα μυστικὸ του !..

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ

Ἐγράψαμε πολλὰ πράγματα γιὰ τοὺς σοφοὺς ἀφηρημένους. Σημερα συμπληρώνουμε τὴν σειρὰν μὲ μερικὰ ἀκόμη ἀνέκδοτα.

Ὁ Βεβίνε ἀγόρασε κάποτε μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα, ὅταν ὅμως γύριε στὴν πόλι ξέχασε... ποὺ βρισκοταν ἡ ἑπαυλι του καὶ τρομαξε νὰ τὴν ξαναβρῇ !

Ὁ Diderot ἐμπαινε σ' ἕνα ἀμάξι, ἔφτανε σπῆτι του καὶ τὸ ξεχοῦσε ἀπ' ἐξω ὥρες ὀλόκληρες ! Ἐτοὶ πολλὰς φορὲς ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ σεβαστὰ ποσὰ στοὺς ἀμαξάδες !

Κάποτε ὁ Buffon βυθισμένος στοὺς μαθηματικὸς του συλλογισμοὺς ἀνέβηκε σ' ἕνα καμπαναριὸ καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ σχοινί του... χωρὶς νὰ καταλάβῃ τί κάνει !

Μετὰ μιὰ λαμπρὰ του νίκη ὁ Καίσαρ δέχτηκε κάποτε τοὺς συγκλητικὸς, τοὺς ὑπάτους κ. α. ἀρχοντας κ. α. θ. ι. σ. μ. ε. ν. ο. ς !

Ὁ Βεετοηνεν συνήθιζε ὅταν πῆγαινε ἐκδρομῆ νὰ βγάξῃ τὰ ροῦχα του καὶ νὰ τ' ἀφήνῃ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα !

Κάποτε τὰ λησμόνησε σ' ἕνα δάσος καὶ γύρισε στὴν πόλι μισόγυμνος ! Τὸν ἔπιασε, φυσικὰ, κάποιος ἀστυνόμας καὶ δὲν τὸν ἄφησε παρά ὅταν ἐβραβιώθη περὶ τῆς ταυτοτήτου του ...

Κάποτε τέλος ὁ Richelieu φκντάστηκε ὅτι μεταμορφώθηκε ... σ' ἄλογο ! Ἄρχισε λοιπὸν νὰ χρεμετίζει καὶ νὰ τρέξῃ γύρω ἀπὸ ἕνα σφαριστήριον ! Ὅταν ἀργότερα συνήλθε δὲν θυμῶταν ἀπολύτως τίποτε !..

A. N. I.